

Daniels bok - nummer ett hundre og femtito

Symbolikken i Esekiels to stokker: En reise gjennom profeti og forløsning

Jeff Pippenger

2024-03-22

Vi betrakter linjen i Esekiel kapittel trettisju, som først identifiserer lyden av den sjuende basun og budskapet til Laodikea, hvilket frembringer hæren på de hundre og førtifire tusen. Deretter gjentar og utvider Esekiel denne linjen ved å innføre sammenføyingen av de to stavene til Israels nordlige og sørlige riker, som en illustrasjon av prosessen hvorved guddommelighet og menneskelighet blir forent i løpet av tiden da den sjuende basun lyder. Når de to nasjonene er føyd sammen til én nasjon, identifiserer Esekiel at de har en konge over seg, og deretter omtaler han den evige pakten, som er pakten fullbyrdet med de hundre og førtifire tusen, samtidig som han understreker at dette paktsfolket i de siste dager ville ha Guds helligdom i sin midte til evig tid.

Vi har føyd til den linjen Johannes' verk med å måle templet i 1844, og dette er således et forbilde på den endelige målingen som begynte den 11. september 2001. Denne målingen omtales også av Sakarja, som innbefatter at målingen finner sted når Gud på ny utvelger Jerusalem som den by hvor Han vil la sitt navn bo. Vi trekker en sammenligning mellom de bestanddeler som utgjør templet, og de to staver for Israels nordlige og sørlige riker. Kristi verk i å sammenføye sin guddommelighet med menneskeligheten hos de hundre og førtifire tusen er fremstilt i de to profetiene om de to tusen fem hundre og tjue år med spredning som ble påført de nordlige og sørlige rikene, i forbindelse med profetien om to tusen tre hundre år.

For å fastslå hva Esekiels staver representerer i evangeliets verk, kreves en grunnleggende forståelse av evangeliet. Kristus tok på seg vår falne natur etter fire tusen år med nedarvet svakhet, som gjennom Maria ble overført til Ham. Som vårt Eksempel viste Han at ved utøvelsen av sin vilje, overgitt til sin Fars vilje, kan vi seire slik Han seiret, ved å utøve vår vilje i underordning under Hans vilje. Vår vilje brukes, enten til det gode eller til det onde, i vår hjerne, som er sjelens borg.

«Den student som ønsker å legge arbeidet for to terminer inn i én, bør ikke få sin vilje i denne saken. For mange betyr det å påta seg dobbelt arbeid en overanstrengelse av sinnet og en forsømmelse av tilbørlig fysisk mosjon. Det er ikke rimelig å anta at sinnet kan fatte og fordøye en overflod av åndelig føde, og det er like stor synd å overføre sinnet som det er å overbelaste fordøyelsesorganene og ikke gi magen noen hvileperioder. Hjernen er hele menneskets borg, og uriktige vaner med hensyn til spising, klesdrakt eller søvn påvirker hjernen og hindrer oppnåelsen av det studenten ønsker seg — en god åndelig disiplin. Enhver del av kroppen som ikke blir behandlet med omtanke, vil telegrafere sin skade til hjernen. Det bør utvises stor tålmodighet og utholdenhet i å undervise de unge i hvordan de skal bevare sin helse. De bør bli godt opplyst om dette, slik at hver muskel og hvert organ kan styrkes og disiplineres på en slik måte at både i villet og uvilkårlig virksomhet må den beste helse bli resultatet, og hjernen bli styrket til å bære studiets påkjenning.» Christian Education, 124.

Den evige pakts verk er å skrive Guds lov i våre hjerter og våre sinn, og både vårt hjerte og vårt sinn er lokalisert i «vår sjels citadell», som er vår hjerne.

«En en manns eller kvinnes sinn synker ikke i løpet av et øyeblikk fra renhet og hellighet ned til fordervelse, korrupsjon og forbrytelse. Det tar tid å forvandle det menneskelige til det guddommelige, eller å fornedre dem som er dannet i Guds bilde til det dyriske eller det sataniske. Ved å skue blir vi forvandlet. Selv om mennesket er dannet i sin Skapers bilde, kan det oppdra sitt sinn slik at synden, som det en gang avskydde, vil bli behagelig for det. Når det slutter å våke og be, slutter det å vokte borgen, hjertet, og gir seg inn på synd og forbrytelse. Sinnet blir fornedret, og det er umulig å løfte det opp fra korrupsjonen mens det blir oppdratt til å slavebinde de moralske og intellektuelle evnene og legge dem inn under grovere lidenskaper. Det må føres en stadig krig mot det kjødelige sinn; og vi må få hjelp av den foredlende innflytelsen fra Guds nåde, som vil dra sinnet oppover og venne det til å grunne på rene og hellige ting.» Adventist Home, 330.

«Sinnet», «hjertet», «hjernen» er «sjelens citadell». Et citadell er en festning som skal voktes mot syndens inntrengen.

«I sin bønn til Faderen gav Kristus verden en lærepenge som burde inngraveres i sinn og sjel. 'Og dette er det evige liv,' sa Han, 'at de kjenner Deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, Ham som Du har utsendt.' Johannes 17:3. Dette er sann utdanning. Den meddeler kraft. Den erfaringsmessige kunnskap om Gud og om Jesus Kristus, som Han har utsendt, forvandler mennesket til Guds bilde. Den gir mennesket herredømme over seg selv og bringer hver drift og lidenskap i den lavere natur under de høyere sjeleevners kontroll. Den gjør den som eier den, til et Guds barn og en himmelens arving. Den fører ham inn i samfunn med Den Uendeliges sinn og åpner for ham universets rike skatter.» Kristi lignelser, 114.

De «høyere krefter» skal brukes til å styre og bringe «den lavere naturs impulser og lidenskaper» under lydighet. De høyere krefter er lokalisert i sinnet, og det er «samfunn med den Uendeliges sinn» som «forvandler mennesket til Guds bilde». I beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen blir dyrets bilde dannet i den ene klassen og Kristi bilde i den andre klassen. Det som fullbyrder forvandlingen, er sinnets forbindelse. De som har et kjødelig eller legemlig sinn, slik Paulus identifiserer det, danner kjødets bilde — dyret. De som har oppnådd Kristi sinn, danner Kristi bilde. Pakkens løfte er at vi kan nå frem til Kristi sinn ved omvendelsen, selv om vi alle ble født med et kjødelig sinn.

La dette sinn være i dere, som òg var i Kristus Jesus: Han, som var i Guds skikkelse, holdt det ikke for et rov å være Gud lik; men ga avkall på sitt eget, tok på seg en tjeners skikkelse og ble mennesker lik; og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv og ble lydig til døden, ja, korsets død. Filipperne 2:5–8.

Vi skal ha Kristi sinn i oss, slik det også var i Kristus, for vi ble skapt i Hans bilde. Men vi har ikke dette sinn; vi har et kjødelig sinn, solgt under synd.

Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden. For livets Ånds lov i Kristus Jesus har frigjort meg fra syndens og dødens

lov. For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet, for at lovens rettfærdige krav skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden. For de som lever etter kjødet, retter sin hu mot det som hører kjødet til; men de som lever etter Ånden, mot det som hører Ånden til. For kjødets sinnelag er død, men Åndens sinnelag er liv og fred. For kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud; for det bøyer seg ikke inn under Guds lov, ja, det kan heller ikke gjøre det. Derfor kan de som er i kjødet, ikke takkes Gud. Men dere er ikke i kjødet, men i Ånden, dersom virkelig Guds Ånd bor i dere. Men om noen ikke har Kristi Ånd, da hører han ikke ham til. Men dersom Kristus er i dere, da er vel legemet dødt på grunn av synd, men Ånden er liv på grunn av rettferdighet. Romerne 8:1–10.

Å være av Ånden er liv, og å være av kjødet er død. Kjødet er den lavere natur; det er kilden til våre følelser. Den kjødelige, lavere natur skal styres av den høyere natur, og dette fullbyrdes ved utøvelsen av vår vilje i underordning under Den Hellige Ånd. Vårt høyere, kjødelige sinn kan forvandles her og nå, men vår lavere natur må vente på det annet komme for å bli forvandlet.

Esekiels to stokker identifiserer en stokk som fremstilles som forgården, og den stokken nådde sin avslutning i 1798. Den var fullkomment delt av tolv hundre og seksti år med hedenskap som tråkket ned hæren, og tolv hundre og seksti år med pavedømme som tråkket ned hæren. Den stokken representerte ikke nedtrampingen av Guds helligdom, for Guds helligdom var plassert i det sørlige riket. Hæren som ble tråkket ned av hedenskap og pavedømme, var et menneskelig tempel, men i forhold til det sørlige riket var det legemet, og det sørlige riket var der Gud valgte å plassere hodet. Det nordlige riket var legemet, det sørlige riket var hodet.

Nordrikets to perioder på ett tusen to hundre og seksti år representerte de to forskjellige tilbøyelighetene til synd i kroppens tempel, slik disse fremstilles ved nedarvede og tillærte tilbøyeligheter. Hedenskapet var et symbol på de nedarvede tilbøyelighetene til synd i kroppens tempel, og pavedømmets antagelse av hedenskapets religion representerer de tillærte tilbøyelighetene til synd. I begge tilfeller kunne kroppens tempel ikke bli forvandlet før gjenkomsten, så nordrikets stav strakte seg bare til 1798, og da Johannes fikk befaling om å måle templet, skulle den staven utelates.

Ordet «omvendelse» betyr en forvandling eller forandring fra én tilstand eller beskaffenhet til en annen. Da Adam og Eva syndet, ble de «omvendt» fra sin opprinnelige tilstand, for de var skapt fullkomne, i Guds bilde, med de høyere evner som hersket over de lavere evner. Da de syndet, ble de «omvendt» til et vesen hvor de lavere evner fikk overtaket over de høyere evner. De overførte denne tilstanden til alle sine etterkommere.

I det profetiske forholdet mellom Esekiels to staver valgte Herren Jerusalem til å være hodet, hovedstaden hvor kongen hadde sitt sete. Det skulle være den høyere makt. I billedet med de to stavene var det sørlige riket den lavere makt i forhold til det høyere riket i nord. Den omvendelsen som er framstilt ved at de to stavene skulle føyes sammen, krevde at det sørlige riket ble ført tilbake til sin stilling som hode. Det skulle omvendes til det nordlige riket, for det ble da forent med den sanne kongen i nord og knyttet til tronsalen i det sanne nordlige riket.

Av denne grunn strakte det nordlige riket seg bare til 1798, og Johannes fikk beskjed om å utelate forgården, som bare strakte seg til 1798. Det sørlige riket skulle bli forent med staven for de to tusen tre hundre år ved den tredje engels ankomst, men det nordlige riket skulle opphøre idet kombinasjonen av guddommelighet og menneskelighet ble fullbyrdet innenfor templets to avdelinger, som Johannes deretter målte. Det nordlige riket var forbundet med det sørlige riket ved forbindelsen med førtiseks ved den tredje engels ankomst, men det var ikke direkte knyttet til 1844, slik det sørlige riket var.

Det sørlige riket var knyttet både til tempelet på førtiseks år og til foreningen av guddommelighet med menneskelighet, representert ved de to hundre og tjue år. Det nordlige riket markerte i 1798 grunnleggelsen av tempelet på førtiseks år, men der tok det slutt; for som grunnvoll representerte det det kjød som Kristus hadde tatt på seg, og hans kjød ble drept fra verdens grunnvoll ble lagt. Alle templene er ombyttelige symboler, og grunnleggelsen av de førtiseks år i 1798 identifiserer hans menneskelige kjød, og avslutningen av disse førtiseks år i 1844 identifiserer hans guddommelighet.

Hæren som ble nedtrådt inntil 1798, var ikke Guds helligdom, selv om Guds helligdom ble fremstilt som nedtrådt i den tidsperioden; men denne nedtrådningen fant sted i det sørlige riket, hvor Gud hadde utvalgt Jerusalem til å legge sin helligdom og sitt navn. Hæren som var blitt nedtrådt, representerte hedningene; den representerte legemet.

Da Adam og Eva syndet, begynte de «sju tider» med sju tusen år hvor menneskeheten ble trampet ned av synden. På det tidspunkt sørget Lammet, som ble slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt, for skinn av lam til å dekke menneskehetens syndige nakenhet. Da nedtrampingen av menneskeheten ble avsluttet i 1798, ble Lammet, som er grunnvollen og byggmesteren for enhver helliggjort representasjon av et tempel, igjen slaktet. Der tok det nordlige riket, og det menneskelige tempel som der var fremstilt, slutt.

1798 var da den forfalskede antikrist ble drept etter at han hadde avgitt sitt sataniske vitnesbyrd i tre og et halvt profetiske år, som begynte med hans myndiggjøring i året 538, og som var forutgått av tretti års forberedelse fra og med året 508. Dette var en satanisk forfalskning av Kristi tretti år lange forberedelse som begynte ved Hans fødsel, og som endte ved Hans myndiggjøring da Han ble døpt; deretter avla Han sitt vitnesbyrd i tre og et halvt bokstavelige år inntil Han nådde det punkt da Lammet, slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt, ble korsfestet. Da ble Hans løfte oppfylt om at når tempelet var ødelagt, ville Han reise det opp igjen på tre dager.

Han ville være den som reiste opp sitt legemes tempel, for det var hans guddoms kraft som fullbyrdet oppstandelsen; hans guddom døde ikke ved korsfestelsen, det var hans menneskelighet som døde på korset, for det er umulig for Gud å dø.

«Jeg er oppstandelsen og livet» (Johannes 11:25). Han som hadde sagt: 'Jeg setter mitt liv til for at jeg kan ta det igjen' (Johannes 10:17), kom frem fra graven til liv som var i Ham selv. Menneskenaturen døde; guddommen døde ikke. I sin guddommelighet eide Kristus makt til å bryte dødens bånd. Han erklærer at Han har liv i seg selv til å levendegjøre hvem Han vil.»
Selected Messages, bok 1, 301.

I 1798 kom menneskets tempel, hæren til «det nordlige rike», til en avslutning, for som symbol på den lavere natur kunne det ikke forandres før oppstandelsen ved det annet komme. Det identifiserte imidlertid grunnlaget for de førtiseks årene da Kristus reiste opp templet som kunne forvandles, representert ved det sørlige rike, som var et symbol på sinnets høyere krefter, som blir forvandlet i det øyeblikk en synder blir rettferdiggjort.

«På den grunnvullen som Kristus selv hadde lagt, bygde apostlene Guds menighet. I Skriften blir bildet av oppførelsen av et tempel ofte brukt for å illustrere menighetens oppbyggelse. Sakarja omtaler Kristus som Spiren, som skulle bygge Herrens tempel. Han taler om hedningene som hjelpere i verket: «De som er langt borte, skal komme og bygge på Herrens tempel», og Jesaja erklærer: «Utlendingers sønner skal bygge opp dine murer.» Sakarja 6:12, 15; Jesaja 60:10.»

Når Peter skriver om oppførelsen av dette tempel, sier han: «Kom til ham, den levende stein, som vel ble forkastet av mennesker, men er utvalgt av Gud og dyrebar; og bli også dere, som levende steiner, bygd opp til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er Gud til behag ved Jesus Kristus.» 1 Peter 2:4, 5.

«I steinbruddet i den jødiske og den hedenske verden arbeidet apostlene og hentet ut steiner som skulle legges på grunnvullen. I sitt brev til de troende i Efesos sa Paulus: «Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men medborgere med de hellige og Guds husfolk, bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesteinen. I ham blir hele bygningen føyd sammen og vokser til et hellig tempel i Herren; i ham blir også dere bygd opp sammen til en Guds bolig i Ånden.» Efeserne 2:19–22.

Og til korinterne skrev han: «Etter den Guds nåde som er gitt meg, har jeg som en vis byggmester lagt grunnvullen, og en annen bygger videre på den. Men enhver skal se til hvordan han bygger på den. For ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt, som er Jesus Kristus. Men om noen bygger på denne grunnvoll med gull, sølv, kostbare steiner, tre, høy, strå, da skal enhvers verk bli åpenbart; for dagen skal gjøre det klart, fordi det blir åpenbart ved ild; og ilden skal prøve enhvers verk, av hva slag det er.» 1 Korinterbrev 3:10–13.

«Apostlene bygde på en sikker grunnvoll, selve evighetens klippe. Til denne grunnvullen førte de de steinene som de brøt ut av verden. Ikke uten hindringer arbeidet byggmestrene. Deres arbeid ble gjort ytterst vanskelig ved motstanden fra Kristi fiender. De måtte kjempe mot den vrangvilje, de fordommer og det hat hos dem som bygde på en falsk grunnvoll. Mange av dem som virket som byggere av menigheten, kunne lignes med dem som bygde muren på Nehemjas tid, om hvem det er skrevet: «De som bygde på muren, og de som bar byrder, og de som lesset på, arbeidet hver med den ene hånden på verket og holdt med den andre et våpen.» Nehemja 4:17.» Apostlenes gjerninger, 595, 596.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Menneskets fall fylte hele himmelen med sorg. Den verden som Gud hadde skapt, var blitt rammet av syndens forbannelse og bebodd av vesener dømt til elendighet og død. Det syntes ikke å være noen utvei for dem som hadde overtrådt loven. Engelene opphørte med sine

lovsanger. Overalt i de himmelske forgårder var det sorg over den ødeleggelse som synden hadde voldt.»

«Guds Sønn, himmelens herlige Hærfører, ble grepet av medynk med den falne slekt. Hans hjerte ble rørt av uendelig medfølelse da den fortapte verdens nød steg opp for Ham. Men den guddommelige kjærlighet hadde unnfanget en plan hvorved mennesket kunne bli gjenløst. Guds brutte lov krevde synderens liv. I hele universet fantes det bare én som på menneskets vegne kunne tilfredsstille dens krav. Siden den guddommelige lov er like hellig som Gud selv, kunne bare én som var Gud lik, gjøre soning for dens overtredelse. Ingen annen enn Kristus kunne gjenløse det falne menneske fra lovens forbannelse og føre ham tilbake til samklang med himmelen. Kristus ville ta på seg syndens skyld og skam — synd så anstøtelig for en hellig Gud at den måtte skille Faderen fra Hans Sønn. Kristus ville rekke ned til elendighetens dyp for å frelse den ødelagte slekt.»

«For Faderen bønnfalt Han på synderens vegne, mens himmelens hærskere avventet utfallet med en interesse så intens at ord ikke kan uttrykke den. Lenge varte dette hemmelighetsfulle rådslagningens samfunn – «fredens råd» (Sakarja 6:13) for de falne menneskesønner. Frelsesplanen var blitt lagt før jordens skapelse; for Kristus er «Lammet som ble slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt» (Åpenbaringen 13:8); men selv for universets Konge var det en kamp å gi sin Sønn hen til å dø for den skyldige slekt. Men «så høyt har Gud elsket verden at Han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.» Johannes 3:16. Å, forløsningsverkets mysterium! Guds kjærlighet til en verden som ikke elsket Ham! Hvem kan kjenne dybdene i den kjærlighet som «overgår all kunnskap»? Gjennom endeløse tidsaldre vil udødelige sinn, som søker å fatte mysteriet i denne ufattelige kjærlighet, undres og tilbe.»

«Gud skulle åpenbares i Kristus, idet han ‘forlikte verden med seg selv’. 2 Korinterbrev 5:19. Mennesket var blitt så fornedret ved synd at det var umulig for ham, i seg selv, å komme i harmoni med ham hvis natur er renhet og godhet. Men Kristus kunne, etter å ha gjenløst mennesket fra lovens fordømmelse, meddele guddommelig kraft som kunne forenes med menneskelig anstrengelse. Slik kunne Adams falne barn ved omvendelse til Gud og tro på Kristus igjen bli ‘Guds barn’. 1 Johannesbrev 3:2.» Patriarker og profeter, 63, 64.